

Arrest

nr. 247 471 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juli 2020 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. in 1980.

Op 6 augustus 2014 is verzoeker in het huwelijk getreden met mevr. J. F. van Gambiaanse nationaliteit. Mevr. F. is in het bezit van een F-kaart.

Op 17 maart 2017 is verzoeker naar België afgereisd met een visum type D op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 8 april 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 19 februari 2018 vernam de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker de echtelijke woonst verlaten had. Verzoeker deelde mee dat deze scheiding een tijdelijke afkoelingsperiode betrof. Verzoekers verblijf werd vervolgens met 1 jaar verlengd.

Op 14 maart 2019 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf.

Op 7 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van

Naam: M.

Voorna(a)m(en): M. L.

Nationaliteit: Gambia

Geboortedatum [...]1980

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] ANTWERPEN

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om de volgende reden

- ☐ *de betrokkene onderhoudt niet of met meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11 §2. eerste lid. 2°).*

Betrokkene huwde op 06.08.2014 met mevrouw J. F., [...] Hij kwam op 17.03.2017 naar België met een visum D. B11 op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote. Op 08.04.2017 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart, jaarlijks verlengbaar. Reeds op 19.02.2018 werd onze dienst op de hoogte gesteld van het feit dat betrokkene de echtelijke woonst had verlaten. Daarop werd door onze dienst een onderzoek ingesteld. Betrokkene deelde onze dienst mee dat deze scheiding een tijdelijke afkoelingsperiode betrof. Betrokkene's machtiging tot verblijf werd vervolgens verlengd met 1 jaar. Bij zijn volgende aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op 14.03.2019 werd vastgesteld dat betrokkene nog steeds met samenwoont met zijn echtgenote. Betrokkene brengt bewijzen aan dat hij heeft geprobeerd zich te verzoenen met zijn echtgenote. Uit deze stukken blijkt dat een verzoening voor mevrouw zeker met meer tot de mogelijkheden behoort. Uit het feit dat betrokkene met meer samenleeft met zijn echtgenote en dat mevrouw duidelijk een verzoening afwijst, leiden we af dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdelinge die vervoegd werd. Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat hij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 08.04.2017 dat is minder dan 5 jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art 11 §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het vijfde lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene aangeschreven op 10.04.2019. Betrokkene tekende deze brief op 07.05.2019. In een reactie op dit schrijven legde betrokkene de volgende documenten voor

- Arbeidscontract met bijhorende loonfiches en aanbevelingsbrieven van zijn oversten
- Bewijs van ziekteverzekering
- Uittreksel strafregister
- Brief van betrokkene naar zijn echtgenote, tekstberichten en haar reactie hierop
- Huurovereenkomst van W. A. D. G. en B. D., het gezin waarbij betrokkene woont
- Attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet
- Bewijs dat betrokkene nederlandse (sic) les en de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd

Wat betreft de aard en de gehechtheid van betrokkene met de referentiepersoon worden geen nieuwe elementen voorgelegd. De stukken geven duidelijk aan dat er geen gezinsleven meer wordt onderhouden door de echtgenoten. Er wordt ook niet gesproken over gezamenlijke(sic) kinderen

Uit de stukken en het rijksregister blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres woont als W. A. D. G. en B. D. Uit het dossier blijkt dat deze mensen nonkel en tante zijn van betrokkene. Nergens blijkt echter dat deze mantelzorg zouden behoeven van betrokkene.

De aard er, gehechtheid van de familiebanden in België van betrokkene zijn dus niet van die aard dat zij een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zouden staan.

Betrokkene geeft geen informatie wat betreft familiale culturele of sociale banden met het land van herkomst. Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene familieleden zou hebben in Nederland en Duitsland. Echter betrokkene woonde tot begin 2017 in zijn land van herkomst hij woont slechts 3 jaar in België. Deze periode van 3 jaar is niet onverwonderlijk (sic) lang waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen (sic) vinden of geen voeling meer zou hebben met het land van herkomst.

Betrokkene legt een attest voor dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie en de nederlandse(sic) les heeft gevolgd. Dit zijn zaken die minimaal verwacht worden van iemand die zich in België komt vestigen en bovendien wettelijk verplicht zijn.

Betrokkene legt een attest voor dat hij geen leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene legt een arbeidscontract voor en de bijhorende loonfiches. Bovendien legt hij aanbevelingsbrieven voor van zijn oversten. Het is lovenswaardig dat betrokkene zich inzet en deel uitmaakt van onze arbeidsmarkt. Echter het uitoefenen van een job geeft betrokkene niet automatisch recht op een machtiging tot verblijf. Betrokkene had een machtig(sic) tot verblijf op basis van gezinshereniging. De voorwaarden tot verlenging van dit verblijf zijn niet vervuld, indien betrokkene in België wenst te blijven op basis van tewerkstelling dan dient hij de hiervoor voorziene wettelijke procedure te volgen.

Betrokkene legt nog een bewijs voor dat hij over een ziekteverzekering en een blanco bewijs van goed gedrag en zeden beschikt. Deze zaken doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en staan een beëindiging van de machtiging(sic) tot verblijf niet in de weg.

In het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven waarom het verblijfsrecht van betrokkene op basis van gezinshereniging gehandhaafd(sic) zou moeten worden."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel..

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Deze verplichting vloeit nochtans voort uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij dient immers, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen, met name de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker huwde met mevrouw J. F. op 06.08.2014 te B. (Gambia). Op 20.06.2016 deed verzoeker vervolgens een visumaanvraag. Op 14.12.2016 werd verzoeker in het bezit gesteld van het gevraagde visum. Op 17.03.2017 wordt hij in het bezit gesteld van een Bijlage 15, waarna hij een A-kaart ontvangt. Na verlenging van de kaart wordt hij telkens opnieuw in het bezit gesteld van een Bijlage 15.

Verwerende partij gaat haar boekje te buiten nu zij - uit het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet op hetzelfde adres verblijven - afleidt dat er geen huwelijks- of gezinsleven zou zijn. Immers is de bestreden beslissing gestoeld op het volgende: "de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven".

Uit het feit dat de echtgenoten niet op hetzelfde adres wonen, en de vooralsnog vruchteloze verzoeningspogingen van verzoeker, leidt verwerende partij af dat er van een huwelijks-of gezinsleven geen sprake meer is.

Nochtans is er nog steeds contact tussen partijen, en werkt verzoeker nog steeds aan een verzoening. Dat een verzoening nog steeds tot de mogelijkheden behoort, blijkt tevens uit het feit dat geen van beiden tot op heden stappen heeft gezet om het huwelijk te laten ontbinden.

Verzoeker wenst inzake tevens te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak immers geoordeeld dat "het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben" (HvJ 10 juli 2014, C- 244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 37; HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, 567, punten 20-22 en HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, n.n.g., punt 58)

In de zaak Ogieriakhi betrof het een Nigeriaanse man die was gehuwd te Ierland met een Franse vrouw. Het Hof van Justitie oordeelde het volgende: "Bijgevolg is het feit dat de echtgenoten in de periode van 11 oktober 1999 tot en met 11 oktober 2004 niet alleen hun samenleving hebben beëindigd, maar bovendien met andere partners hebben samengewoond, niet van belang voor de verwerving door Ogieriakhi van een duurzaam verblijfsrecht uit hoofde van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38.

Aangezien de echtgenoten gedurende voornoemde periode gehuwd zijn gebleven tot januari 2009 in de lidstaat waar Georges haar recht van vrij verkeer uitoefende, kan immers niet worden gesteld dat Ogieriakhi zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij haar voegt, heeft verloren en voldoet hij dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn." (HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 38-39)

In de zaak Diatta stelt verzoekster in het hoofdgeding voor het Hof van Justitie bovendien het volgende: "Zolang het huwelijk bestaat, is een verzoening van de echtelieden theoretisch altijd mogelijk; dit is niet meer het geval wanneer de echtgenoot geen verblijfsvergunning krijgt en dus gedwongen is het land te verlaten.

Zolang het huwelijk niet door een in kracht van gewijsde gegaan rechterlijk vonnis is ontbonden, hebben bestuursinstanties niet het recht zich een oordeel te vormen over de eventualiteit van een verzoening van de echtelieden of vast te stellen dat de breuk definitief is; anders zou de bestuursinstantie vooruitlopen op de beslissing van de rechter."/ HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, p.577) In deze zaak dient opgemerkt te worden dat mevrouw Diatta een Senegalese onderdaan was en haar echtgenoot een Fransman. Het Hof van Justitie oordeelde in het voordeel van mevrouw Diatta.

Art. 11, §2, vijfde lid Vw stipuleert:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing hieraan voorbij. Immers geeft zij zelf aan dat betrokkene familieleden heeft in Nederland en Duitsland (met name zijn zussen en moeder), (stuk 2) Bovendien heeft verzoeker een contract van onbepaalde duur, en dit sedert 1 juni 2018. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker werkt en over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Op 11.04.2019 wordt verzoeker uitgenodigd om documenten bij te brengen (stuk 3) met een redelijk vage omschrijving: "staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering: bv: bewijzen integratie". Dergelijke uitnodiging met dergelijke vage omschrijving getuigt niet van enige zorgvuldigheid.

Verwerende partij bezorgt niet enkel bewijzen integratie, maar deelt volgende stukken mee:

- *Arbeidscontract met bijhorende loonfiches en aanbevelingsbrieven van zijn oversten*
- *Bewijs van ziekteverzekering*
- *Uittreksel strafregister*
- *Brief van betrokkene naar zijn echtgenote. tekstberichten en haar reactie hierop*
- *Huurovereenkomst van W. A. D. G. en B. D. het gezin waarbij betrokkene woont*
- *Attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon geniet*
- *Bewijs dat betrokkene nederlandse(sic) les en de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd*

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België de nodige inspanningen levert teneinde zich te integreren in onze samenleving en tevens dat hij hier wel degelijk in slaagt.

Verwerende partij is van mening dat de gevolgde cursus Maatschappelijke Oriëntatie en de gevolgde Nederlandse lessen weinig bijbrengen in het kader van de integratie van verzoeker nu het gaat om verplichte lessen. Evenwel tonen de inspanningen van verzoeker door stipt alle lessen bij te wonen wel degelijk zijn wil tot integratie aan.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van verzoeker op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Na een theoretische uiteenzetting over de relevante bepalingen in het kader van de formele motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de gemachtigde heeft nagelaten in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Verder meent hij dat ook de materiële motiveringsplicht is geschonden nu de gemachtigde heeft nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is hij tot een onredelijk besluit gekomen. Verzoeker meent dat de gemachtigde zijn boekje te buiten gaat door uit het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet op hetzelfde adres verblijven er geen huwelijks- of gezinsleven zou zijn. Verzoeker wijst erop dat er nog steeds contact is met zijn vrouw en hij nog steeds werkt aan een verzoening. Dat die verzoening mogelijk is, blijkt uit het feit dat nog geen van beiden stappen heeft gezet om het huwelijk te laten ontbinden. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Ogieriakhi van 10 juli 2014, het arrest Diatta van 13 februari 1985 en het arrest Iida van 8 november 2012. Hij gaat meer in concreto in op de arresten Ogieriakhi en Diatta.

Verder wijst verzoeker op hetgeen is bepaald in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat de gemachtigde bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf en het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden in het herkomstland. Volgens verzoeker gaat de gemachtigde hieraan voorbij. De gemachtigde stipt zelf aan dat verzoeker familieleden heeft in Nederland en Duitsland. Daarnaast heeft hij een arbeidscontract van onbepaalde duur sedert 1 juni 2018. De gemachtigde heeft volgens verzoeker te weinig rekening gehouden met zijn werk en het feit dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker vervolgt dat hij op 11 april 2019 werd uitgenodigd door de gemachtigde om documenten bij te brengen met een redelijk vage omschrijving, die niet getuigt van enige zorgvuldigheid. Verzoeker heeft niet alleen bewijzen van zijn integratie voorgelegd maar ook nog andere stukken. Verzoeker somt de stukken op en stelt dat hieruit blijkt dat hij de nodige inspanningen levert zich te integreren en hier ook in slaagt.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, is de gemachtigde van oordeel dat de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie en de Nederlandse lessen weinig bijbrengen aangezien het om verplichte lessen gaat. Nochtans toont verzoeker door stipt die lessen bij te wonen wel zijn wil tot integratie aan.

Verzoeker acht de beoordeling niet op correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid gedaan. Er kan niet blijken dat de gemachtigde de beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet maar in zijn middel niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing die bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd of met redenen moeten worden omkleed. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 11, § 2, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet, en vervolgens gaat de gemachtigde ook in op de historie van verzoekers toelating tot verblijf waarbij reeds op 19 februari 2018 werd meegedeeld aan de gemachtigde dat verzoeker de echtelijke woonst had verlaten, dat desalniettemin de verblijfsmachtiging met een jaar werd verlengd omdat verzoeker aangaf een tijdelijke afkoelingsperiode nodig te hebben, maar dat evenwel op 14 maart 2019 nog steeds moest vastgesteld worden dat verzoeker niet samenwoont met zijn echtgenote. Uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd om zijn verzoeningspogingen aan te tonen blijkt dat een verzoening voor zijn echtgenote niet meer tot de mogelijkheden behoort. De gemachtigde leidt hieruit af dat er van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven geen sprake meer is en bijgevolg het recht op verblijf kan worden beëindigd. Hij motiveert eveneens dat verzoeker nog geen vijf jaar in België verblijft en dat verzoeker ook niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 11, § 2, tweede lid. Vervolgens is de gemachtigde overgegaan tot het socio-economisch onderzoek zoals vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en licht hij toe waarom de voorgelegde stukken een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan.

De Raad is van oordeel dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de redenen zijn weergegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat verzoeker kon beoordelen of er aanleiding toe bestaat het beroep in te stellen waarover hij beschikt.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, laat dit beginsel de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen,

maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 11, § 2 eerste lid, 2° en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° [...];

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad volgt verzoeker niet in zijn standpunt dat de gemachtigde ten onrechte en op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhouden. Anders dan verzoeker voorhoudt, stoelt de gemachtigde voor dit standpunt niet op het enige feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet op hetzelfde adres verblijven. Er blijkt uit de motieven dat reeds op 19 februari 2018, zijnde nog geen jaar nadat verzoeker naar België kwam om zijn vrouw te vervoegen, door de gemeente werd gesignaleerd dat verzoeker de echtelijke woning had verlaten. Toch heeft de gemachtigde het verblijfsrecht nog met een jaar verlengd teneinde verzoeker de kans te geven aan te tonen dat die feitelijke scheiding slechts een tijdelijke afkoelingsperiode betrof, zoals hij aanvoerde. Echter werd bij de volgende aanvraag tot verlenging op 14 maart 2019 vastgesteld dat er nog steeds geen sprake was van enige samenwoning, noch van enige verzoening. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier inderdaad stukken voorgelegd teneinde zijn verzoeningspogingen aan te tonen, doch de gemachtigde kon uit die stukken, en meer bepaald de antwoorden van zijn echtgenote, op geheel redelijke wijze vaststellen dat mevrouw J.F. duidelijk een verzoening afwijst. Het feit dat er nog (slecht) contact is tussen de echtgenoten en dat geen van beiden stappen heeft gezet om het huwelijk te laten ontbinden doet geen afbreuk aan het feit dat er op redelijke wijze kon worden vastgesteld dat er niet langer sprake is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, moet verweerder in de nota gevolgd worden, dat de door hem aangehaalde rechtspraak niet toepasselijk is op verzoekers situatie. Verzoekers beslissing stoelt op artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting vormt van artikel 16, 1, b van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn). Verzoeker is geen familielid van een Unieburger, zodat in casu de verwijzingen naar de uitlegging door het Hof van Justitie van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) of van verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (later gewijzigd door de Burgerschapsrichtlijn) niet zonder meer van toepassing zijn.

Wat betreft het socio-economisch onderzoek dat vervat ligt in lid 5 van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde hieraan voorbij is gegaan. De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met de familieleden waarnaar verzoeker heeft

verwezen in Nederland en Duitsland en met zijn arbeidscontract van onbepaalde duur, waarmee hij in zijn onderhoud kan voorzien aangezien hij hierover uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde met die elementen onvoldoende rekening heeft gehouden.

Waar verzoeker verwijst naar stuk 3 van de stad Antwerpen en stelt dat hij op 11 april 2019 werd uitgenodigd om *“alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering: bv. bewijzen integratie”* is dit inderdaad een bijzonder vage omschrijving die op zich niet toestaat aan verzoeker te begrijpen welke elementen hij precies moet aantonen. Echter uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 mei 2019 kennis heeft genomen van een schrijven van de gemachtigde van 10 april 2019 waarin wel correct is verwezen naar de inhoud van het vijfde lid van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en duidelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde moet rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, zodat verzoeker op grond van dit schrijven en die kennisgeving wel zorgvuldig werd geïnformeerd.

Waar verzoeker vervolgens nog opsomt welke stukken hij allemaal heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat die opsomming overeenkomt met de opsomming die de gemachtigde in de beslissing heeft gegeven. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk is geslaagd in het zich integreren in de maatschappij, maar de Raad stelt vast dat de gemachtigde dit ook niet ontkent. Zo toont de gemachtigde respect voor het feit dat verzoeker zich heeft ingezet om deel uit te maken van de arbeidsmarkt, maar stipt hij aan dat het hebben van een job niet automatisch aanleiding geeft tot een machtiging tot verblijf, dat verzoeker zijn verblijf heeft verkregen op grond van gezinshereniging en dat de voorwaarden voor de verlenging niet zijn vervuld. Hij wijst er evenwel op dat indien verzoeker op grond van tewerkstelling in België wenst te blijven, hij dienaangaande de voorziene procedure kan volgen. De gemachtigde ontkent ook niet dat verzoeker de cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen stipt heeft gevolgd, maar het is niet foutief erop te wijzen dat deze lessen verplicht zijn. De gemachtigde concludeert evenwel dat het geheel van de elementen een beëindiging van de machtiging tot verblijf niet in de weg staan en is daarbij ook ingegaan op alle voorgelegde stukken afzonderlijk.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld of dat hij de beslissing niet op afdoende of disproportionele wijze heeft gemotiveerd.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit vloeit eveneens voort uit artikel 8 EVRM.

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. ”
In de bestreden beslissing ontbreekt duidelijk het vereiste individueel onderzoek.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inzake maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven moet volgens het EHRM rekening worden gehouden met de belangen verwoord in art. 8 EVRM. Het gaat dan zowel om situaties van een weigering van voortgezet verblijf als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf.

Aangezien art. 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet is het een verplichting van verwerende partij om een gedegen en nauwkeurig onderzoek te doen

Bij de belangenafweging met betrekking tot de eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet een "fair balance" worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

In casu betwist gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat een verzoening tussen verzoeker en zijn echtgenote nog steeds tot de mogelijkheden behoort, en geen van beiden enige stappen heeft gezet om een einde te stellen aan het huwelijk tussen hen beiden. Verwerende partij miskent hierbij het gegeven dat verzoeker wel degelijk sinds jaren (het huwelijk dateert al van 2014) een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Verwerende partij laat na dit nauwkeurig te onderzoeken en heeft geen rekening gehouden met alle relevante feiten. Bijgevolg kan de bestreden beslissing de "fair balance"-toets niet doorstaan.

Verzoeker betwist immers dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met art. 8 EVRM. Immers beschermt art. 8 EVRM niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven.

Door het intrekken van het verblijf van verzoeker wordt hem de mogelijkheid ontnomen zijn gezinsleven verder te zetten. Verwerende partij laat na te onderzoeken of verzoeker zijn privéleven kan verderzetten buiten België. Dit maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

Verzoeker voert in dit tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Dit vloeit eveneens voort uit artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde in casu eraan voorbijgaat dat verzoening tussen de echtgenoten nog steeds tot de mogelijkheden behoort en geen van beide echtgenoten stappen heeft gezet om een einde te stellen aan het huwelijk. De gemachtigde miskent hierbij het gegeven volgens verzoeker dat hij reeds sedert 2014 een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Volgens verzoeker werd dit door de gemachtigde niet nauwkeurig onderzocht en werd geen rekening gehouden met alle relevante feiten. Bijgevolg kan de beslissing de fair balance-toets niet doorstaan. Verzoeker stelt dat door de bestreden beslissing hem de mogelijkheid wordt ontnomen om zijn gezinsleven verder te zetten. Verder heeft de gemachtigde eveneens nagelaten te onderzoeken of verzoeker zijn privéleven kan verderzetten buiten België, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Met verweerder in de nota moet de Raad vaststellen dat verzoeker in casu niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen verwijderingsbeslissing werd genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland,

par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt evenwel in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote aanvaardt om de hierboven reeds uitvoerig uiteengezette redenen. De Raad kan dit oordeel niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig noemen. Zoals gezegd doet het feit dat geen van beide partners tot nog toe stappen heeft gezet om een einde te stellen aan het huwelijk geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde, op grond van de door verzoeker voorgelegde stukken aangaande zijn verzoeningspogingen die zich in het administratief dossier bevinden, geheel op redelijke wijze kon stellen dat een verzoening voor mevrouw zeker niet meer tot de mogelijkheden behoort en dat zij een verzoening duidelijk afwijst. Er moet vastgesteld worden dat de gemachtigde reeds begin 2018 moest vaststellen dat verzoeker niet meer bij zijn vrouw woonde, dat de gemachtigde toen toch de kans heeft gegeven aan het argument van verzoeker dat een tijdelijke afkoelingsperiode nodig was en pas bij het nemen van de bestreden beslissing, op 7 juli 2020, is overgegaan tot een intrekking van verblijf. De gemachtigde kon geheel terecht vaststellen dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote en dit na een nauwkeurig onderzoek van de relevante stukken. Bezwaarlijk kon nog sedert 2018 van een "duurzame relatie" worden gesproken. Nu er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, diende de gemachtigde niet over te gaan tot enige belangenafweging. Nu er al meerdere jaren geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven, heeft de gemachtigde hem geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn gezinsleven verder te zetten.

Waar verzoeker nog aanstipt dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met zijn privéleven en de gemachtigde heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker zijn privéleven buiten België kan verderzetten, stelt de Raad vast dat de gemachtigde juist wel op zorgvuldige wijze met de elementen die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag, die betrekking hebben op zijn privéleven, heeft rekening gehouden. Zo is supra reeds vastgesteld dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met zijn tewerkstelling in België, het feit dat verzoeker geen leefloon geniet en dat hij Nederlandse les en de cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt ook niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES